

LA CAMPANA DE GRACIA

L' IMPOST SOBRE LAS OBERTURAS.

Aixó está equivocat aquí dia duas
finestras quan yo no mes 'n tinch una.

Nou sistema de casas, libre de con-
tribucions.

LO TRET PER LA CULATA.

OSAS hi ha que semblen impossibles!

Una d'elles se 'ns ha ficat a la barretina, y per mes que fem no 'ns la podem treure de sobre.

Aquesta cosa que hi tenim ficada es una idea, y aquesta idea es la de que 'ls carlins han salvat a la República.

¡Imbécils! Si 'l que mes y 'l que menos mereixeria, no que 'l duguessen a Canarias, sino a Fernando Póo a pasturar per aquelles tropicals campinyas, establirhi en ellas cria d'ases.

Talment l' Africa es digne de civilisarlos.

Ells s' havian cregut que a cops de punys derribarian las ideas.

—Aixequemnos digueren, y s' alsaren: armémnos y s' armaren: corrém per serras y planuras é hi corregeren, cobrém contribucions, incendiém, matém, fusellém, no tinguém compassió, y per serras y planuras corregeren, é incendiaren, mataren, fusellaren y no tingueren compassió.

Per medi del temor lograren que 'ls pobles de la montanya esquitxessen las contribucions, per medi del temor tingueren confidencias, per medi del temor se proposaren matar la idea lliberal, y com que 'ls llanuts no 'n tenen d'altra de idea que la del rebaixament del home, baix l' esclavitut de la ignorancia y del fanatisme, may compregueren que las ideas no moren, que 'l progrés no torna endarrera, y que encare que triunfat haguessen, l' idea lliberal s' hauria refet tart ó d' hora, y d' hora ó tart los hauria caygut a sobre com una bomba.

¿De que 'ls ha servit tant farolejar per aquests monts de Déu, sino per experimentar cada dia novas vergonyas y nous desastres?...

Ximples! Ells se creyan que ja havian guanyat la partida: se figuravan que 'ls partits liberals eram una gent distinta de la demés, sense amor a las nostras ideas, sense abnegació, sense patriotisme, sense res.

Nos veyan dividits y distrets, y ells s' aprofitavan d'aquestas circumstancias per creixe y organisarse.

Arrostravam nosaltres las naturals conseqüencias de un cambi de govern, que porta sempre enterboliments y desconcerts, y ells se fregavan las mans de gust al veure que 'l nostre partit sobre quedarse aislat, no podent obtenir l' apoyo de las classes conservadoras, quedava s' ademés dividit entre sí, fraccionat y presa del mes terrible desconcert.

Prou nos cantavan ja las absoltas, y las cantavan també a l' idea liberal, quals únichs defensors eram nosaltres!..

Prou demostravan ells una estúpida alegría!

Prou, com lo lladre, que véu oberta per descurt del amo la porta de la casa, que ell havia pensat robar mal que fos forsantla, sentian dintre del cor los esbatechs de l' ansietat y pintarse en la cara los encesos colors de la codicia!.....

Ah! quin modo de organisar batallons, quan veyan que 'ls nostres desorganizats estavan!.. Quin modo de reunir gent y de pendre l' ofensiva quan veyan que 'ls cantonalistas entretenint a las tropas los avansavan la meytat de la feyna!...

—Pèl Setembre passarém l' Ebro: per l' Octubre coronarém ja a nostre rey y senyor en la capital de la Monarquia, en la vila del ós, que per ser del ós, sembla la seva.

¡Si prou! Ab un tortell lo coronarém, xarrires!..

¿Que 'us penséu que la nostra desidia ha de durar sempre? ¿Que 'us penséu que som com los cunills de la fábula, que disputantse sobre si eran galgos ó cunillers los gossos que 'ls perseguian, se veieren entre-mitj de sas dents quan menos s' ho pensavan?..

Escoltéu un quento. Hi havia un lleó, que, naturalment com qu' era valent y fort y quan volia menjar no tenia mes que aixecarse y pëndressel, dormia tranquilament una gran part del dia.

Una vegada una rateta se n' aná a jugar ab la llana de las seva melena; y fins s' atreví a arrancarli alguns pèls per endur-seisne al cau y estar a casa seva ab tota comoditat. Lo lleó ni s' despertá siquiera. Estrenyentla entre la grapa podia ferne micas; pero, la vritat, tant poca cosa no valia la pena.

La rata que s' endugué al cau lo pèl arrancat excitá l' enveja de totas las sevas amigas: totas ellas volian dormí tovas, y enteradas del cas, la primera no tingué altre medi que acompanyarlas al lloch ahont lo lleó dormia. Encare no 'l veieren, quatre ó cinch centas l' hi saltaren al damunt ab unas dents mes esmoladas que las mateixas dents dels carlins.

¡Ah amigo! Lo lleó que sentí las passigollas, plé de repugnancia per veure's al damunt una bestiola tant miserable, no féu mes que alsarse de un bot, espolsarse la pell y en un moment deixá cuberta la terra de endavers ratolinescs. Ab unas quantas arpadas donadas al vol n' havia fet una estesa tal que l' endamá la *Gaceta dels animals*, publicava lo següent parte:

—En lo combat de ahir hi hagué cinquanta tres morts vistos, vuytanta dos ferits, quaranta vuyt contusos y cent cinquanta extraviats!

Pobres ratas de sagristia! Lo mateix a n' ellas los ha succehit.

Organisaren batallons, se dispossavan a anarse'n a Madrid, ab las sevas fanfarronadas feyan riure de dia al sol y de nit a la lluna .. y avuy ja 'n portan las mans al cap!

Es que no solsament los republicans, s' han unit, sino que sota la bandera republicana s' hi han agrupat tots los partits liberals, per lo que 'l lleó s' ha despertat.

Hi ha que advertir una cosa. May mes passaren ratas pèl lloch ahont féu lo lleó la seva hassanya.

Es de creure també que may mes passarán carlins pèl lloch ahont los han donat últimament tant bellas felpas, y que mentres ells se 'n aniran, l' unió dels partits liberals, sota la bandera republicana s' quedará.

¡Gracias mil, senyors carcundas!..

BATALLARAS

En una reunió del Cassino federal, l' avi Orense s' lamentá de la gran escassés de socios, dihent que 'ls que hi havia no bastavan a cubrir 'ls gastos.

Y aixó que 'l Cassino federal de Madrid vol dictar lleys a tota Espanya!..

Hi ha que regoneixe que 'ls vells com las criaturas dihen sempre la vritat, encare que cometin algunas indiscrecions.

Quaranta set concejals de París negan a l' Assamblea l' dret de atribuirse la soberania.

Es segur que tot Fransa l' hi negará també. Y si a pesar de tantas negativas lo duch de Chambord persisteix... llavors que miri si troba argenter que vulga ferli la corona.

—La federació 'ns portá a un precipici, dihen certs polítichs que s' han agafat sempre com criaturas de llet als pits del presupuesto centralizador. —Miréu lo que ha passat a Andalucía, a Murcia, a València... miréu lo que passa a Cartagena.... Aixó es la federació. Aquestos són los verdaders federalistas.

—¡Miserables! que voléu enganyar al país aquí 'ls ha combatut als insurrectes de Mur-

cia, Valencia y Andalucía? ¿Qui 'ls combat als piratas de Cartagena? ¿No son los republicans? ¿Y no s' titulan per ventura federals, aquestos republicans?..

Ah! Per l' empenyo que demostréu en dir que 'ls verdaders federalistas son aquells que s' han revoltat contra la República y contra 'l sufragi universal, nos donéu a entendre qu' ells son los auxiliars de las vóstras ideas unitarias.

Per lo tant, ab aquesta música, aheú a enganyar als que no n' han sentit d'altra, que a nosaltres no 'ns sona prou bè.

En Vallés y en Sagarra tractavan de assaltar a Amposta.

Diu lo parte que portavan 40 carros carregats de matalassos, escalas y llenya.

Al tornarse no solsament s' endugueren los 40 carros, sino an feia cada carlí.

Es que 'ls voluntaris d' Amposta en lloch de obrirlos las portas de la població, los obriren las bocas de las carrabinas.

Mentres los monárquichs a Fransa s' preparan per coronar al Conde de Chambord, home que sembla qu' está renyit ab las sevas costellas, se consulta a la opinió pública, y en tots los departaments ahont se verifican eleccions parcials triunfan los candidats republicans per una inmensa majoria.

Los monárquichs, ab aquesta derrota podran tenir mes rabia que may; pero antes Fransa deixarà d' existir que de ser republicana!

Los carlins han prés al cabecilla Baró. Ells foren los qui destituiren al *incht* Castells.

Els mateixos s' han tret del davant a 'l Alfons, a la Blanca y al ximplet D. Joan.

Els obligaren a marxar a n' en Freixa y a n' en Planas.

De modo que aviat no será necessari perseguirlos, perque per perseguirse ells mateixos se bastan y sobran.

¡Quina gangrena mes devoradora!..

Deprés de las tundas que han rebut los carlins a n' al Nort, las donas dels morts ó dels ferits diu que s' estiran los cabells.

Com que se n' havian endut a sos marits, creyentse qu' era qüestió de que anavan a esmorsar a Madrid tranquilament, la racció de tunyina que han rebut a Pont de la Reyna se 'ls ha posat molt malament.

Ja 'ls aniran esquilant de n' mica en mica a n' aquestos moltons de Carlos l' *imbécil*.

Després de la tunyina de Pont la Reyna los cabecillas volian tornar a defensar las mateixas posiciones: pero 'ls seus subordinats digueren que no n' hi havia de fets.

Los carlins eran 9 mil; l' exercit republicá no s' componia mes que de 4 mil homes.

Aquest tingué unas doscentas baixas entre morts y ferits; aquells 130 morts y uns 700 ferits.

Com qu' eran mes, la cassa vá ser mes abundant!

En Serrano se n' ha anat de Madrid per molt temps segons dihen.

No n' fa poch de temps que en Serrano purga las partidas del seu nom, ó sigan serranas, que ha fet durant tota la seva vida.

Lo govern tracta de portar davant dels tribunals als metjes que havian donat per inútils, sense serho, a mossos de la reserva.

No seria mal que en lo retiro de una presó 'ls tal sanessin a estudiar un xich mes de medicina.

La fragata *Victoria* s' anava a llansar al abordatge.

Los presidaris de Cartagena encare que sá-pigan manejar lo ganivet, millor saben manejar la maquina de vapor, forsanla y fugir com uns esperitats.

¡Oh! son mol valents!

Se digué a Madrit que s' havia descubert una conspiració contra la vida del President de la República.

Es impossible!..

Es impossible que hi haja á Espanya ni al mon un cor depravat capás de imaginar si-quiera que un home com Castelar puga caure al impuls d' assessí punyal.

Davant de la majestuosa figura del salvador de la patria y de la República, ha de caure de las mans del mateix esperit del mal, l' arma homicida.

Després de lo que ha succehit á Rubí, es d' esperar que 's tornarán las armas á la milicia. A la milicia republicana de Rubí se l' hi ha fet un gran agravi y agravis d' aquesta naturalesa lo digne y decoros es repararlos.

Fassintho las autoritats, si no volen que tothom diga, que en lo delicat camí que segueix la situació política ha posat ja un peu en fals.

A ciutat Real ha sortit una facció manada per un tal Picota!

A la picota la carlinalla, qu' ella al costat de la Inquisició tal volta voldria restaurarla.

En Figueras se 'n vá als Estats-Units.

Nos alegrém del viatge, y desitjém que á la tornada vinga ben saturat de las prácticas d' aquella gran República.

L' ajerament del ordre ab la llibertat y l' regoneixement de tots los drets ¡véus aquí l' ideal que perseguim y que 'ls Estats-Units han arribat á conseguir!

REPICHIS

¡Casualitat!

L' acció mes formidable que han perdut los carlins del Nort, es la de Pont la Reyna!..

Lo dia que 's presentin al Pont del Rey quedan esclafats.

Si lo de la Reyna 'ls anat tant malament, figureus que será lo del Rey!..

¿Que no 'u saben?

Ja no tenim D. Alfonso, ni D.ª Blanca, ni D. Joan.

Aquest ha sigut com lo manso que se 'n dú 'ls toros al torin. Ell se 'ls n' ha dut á França.

Després de una conferencia de varios gefes decidiren anárs'en de Catalunya.

Y per hont dirian que passaren?

Pèl Coll dels Lladres.

Lo qui vá batejar aquest Coll ja savia que temps á venir havia de servir de passatge á D. Alfonso, á D.ª Blanca y á D. Joan.

Lo ninyo Bobby després de la tunyina de Pont de la Reyna s' ha acorralat á Estella.

Allá veurá estallat le seu trono.

Cartagena está sitiada per mar y per terra. La insurrecció cantonera está en vigílias de deixari 'l siti.

Las fragatas insurrectes aloloraque s' acostavan las de la República sortiren á hostilizarlas.

Pero volgué la desgracia que anessin á n'

al Cap de Palos, y precisament hi havian de rebre una tunda.

O sino perque hi anavan á buscar Palos.

—¿Qué no han vist als inglesos passejarse per nostres carrers?

—No me 'n parli home: no hi ha al mon gent més ilustrada... Figúris que hasta caminant escriuhen.

—¿Escriuhen?

—Si senyor: fan unas *esses!*

Modo de conquistar barcos inglesos.

S'omplan barcos de barrals de vi y d'ay-guardent: s' agafan bombas de regar, s' acostán á las fragatas inglesas, s' hi tiran uns quants raigs y al cap de un rato no s' ha de fer res mes qu' entrari.

No s' haurá derramat una sola gota de sanch; no s' haurá derramat mes que vi, y 'l vi ja sab tothom que aquí va molt barato.

En lo número passat varem tenir un error de pluma, al dir que el senmanari *El Entreacto* publicaba aquella mateixa senmana la biografia del distingit actor Sr. Calvo sen la de la Sra. Boldun en lo número de avuy de dit senmanari si trova tan curios document.

Als radicals que s' han empassat al partit republica 'ls diu neo-republicans.

Potser olorin que ab lo temps se passarán als neo-catòlics, y comensan á pagarlos lo nom per endeavant.

Després de l' acció de Pont la Reyna los carlins se dispersaren.

Los canons de 'n Moriones son un desinfec-tant magnífich contra aquesta pesta.

Las municions gastadas á Pont la Reyna pu- jan 42 mil duros.

¡Quarantá dos mil duros de castanyas!

Ja n' hi ha per enfiar á tots los garrins del mon!

Se queixan alguns de que 'ls oficials de ar- tilleria dugan encare en l' uniforme la corona, símbol de la monarquia.

Si á pesar de la còssa que 'ls vá donar la monarquia saboyana volan demostrarli aquesta proba de agrahiment, figuréuvs quin será lo que demostrarán á la república que ha tornat á colocarlos.

Pero, ben mirat, no es just que en aquestos temps en que hasta 'ls capellans han abolit las sévas, los artillers conservin las coronas.

LA CARLINADA.

ROMANÇ DEL SEGLE XIX.

I.

Era una nit: ni una estrella brillaba en lo enfosquit cel:

Dins d' un estable uns cuans ases bramaban furiosament, disputant sobre un assumpto que per lo vist tè molts *pels*.

Diu l' un:—Perque nostra causa ab entusiasme sancer abassin tots los fanátichs de religió, posarem al mitx de nostra bandera lo sacrossant lema: «Deu.» Si 'ls va agradar aixó als ases es cosa que ja 's compren, tots vessavan d' entusiasme cridantne fort: ¡Deu!.. ¡Deu!.. ¡Deu!

II.

Envejós un altre socio estaba pétant de dens, perque tan grandiosa idea no habia acudit á n' éll.

Dona una patada y—¡Alto!— Crida.—Segons mon saber

no basta lo vostre lema per lograr un fi certer.

Los fanátichs ja s' acaban y es, donchs, precís que busquem per reclutá en nostras filas una altre classe de gent.

En Espanya hi ha patriotas, Gent, que donarian cent vidas, si cent ne tinguessen ab gloria, alegria y fé, perque sa patria estimada ditxosa aixequés sa véu cantantne sa Omnipotencia sobre totas las demés; homes que al crit de la «Patria» senten já dins de son ser bullir la sanch en sas venas y saltar son cor ardent.

Y son molts los que aixis l' aiman: donchs bé, sócios; si a tots ells poguessim arreplegarlos, ¿qué 'us sembla? ¡tirapeixet! veuriam nostre triunfo mes prompte del que creyeu.

La llengua 's passa per 'ls morros (siga ab perdó dels presents)

l' orador, y la paraula torna á pendrer al moment.

—Donchs, bé, socios; continúa: Allavoras no hi ha mes qu' arreplegarlos á tots.

—Y digas; ¿cóm ho vols fer?— Pregunta l' altre orador.

—¡Cóm! ¿tan curt es ton saber, que no atinas ab lo medi?

Ah! necis; ¿ningú m' enten?

Lo meu plan es tan sencill que no pot pas serho mes.

¿Hi ha mes que, en la bandera, dessota lo lema «Deu,»

posarhi aquest altre: «Patria»?

Al arribá al punt aqueix plens d' entusiasme los ases lo rodejan al moment.

Aqueix l' hi llepa las potas, l' altre l' hi ensenya las dens,

l' altre l' hi passeja 'l morro per tot lo cos, ab plaher,

aqueix brama, aqueix pateja, alló, sembla una babel.

Al fi, l' orador los calma y proposa que al moment se nombri una comissió d' aquella burrical gent,

perque 's vegi ab *Donya Patria*,

y solíciti humilment, los concedesca 'l permís de posar incontinent

en sa *purpúrea* bandera son nom entusiasta y vell.

Tots abandonan l' estable com un desbordat torrent

Los uns cridant «¡Patria, Patria!» los altres clamant «¡Deu, Deu!»

III.

Nombraren la comissió; y un cop fets los nombraments,

sen van á veure la Patria que plora, ab plor llastimer.

Trista, flaca, esgroguehida; cauhen sons rissats cabells

sens ordre sobre la espatlla; son manto, d' esqueixos plé,

deixa veurer en sas formas l' estrago que 'l mal ha fet.

Lo lleó al costat, la guarda, y al veure's tan bestial gent,

fa un moviment per alsarse, y arrufantne tots los pèls,

allarga una garra; y ella, la Patria;—Estigas quiet.—

Li diu;—t' no mano: obebiencia.— y l' pobre lleó obeheix;

y fou sort gran per los ases puig tremolaban... de fret.

—Parleu; esclama la patria. Un ase ab trémula veu

l' hi esposa la pretensió del modo mes convenient.

La patria calla y escolta mes já en son cor glatir sent

la indignació que 'l domina,
y al fi no podent ja més:
—«¡Aixís—diu—me voleu cómplice
«de vostre infernal intent!
«¿Com podeu imginarvos
«que tal infamia acceptés?
«Aneu: torneusen, infames:
«¡Sóu acás, vltres, fills meus
»perque mon pur cor vos presti?
»Aneu en pau tots; aneu.
»Aneu y tant necia idea
»de vostre cap desetxeu.
»Continueu, si vos plau,
»desgarrant mon cor, si: féu
»lo que las vostras entranyas
»de hiena, vos diguian—«¡Fés!
»Mes tinguéu per sapigut
»que la Patria, jamay es
»cómplice de criminals
»que la martiritzan, cruels;
»que si per mi y ma defensa,
»volen fer creure als fills meus,
»que guerrejan, sápien tots
»per de avuy eternament,
»que jo no vos necessito
»ni per surgí 'l manto meu»

Los burros ja xasquejats,
Fujiren de allí al moment;
Mes per ço no han desistit
d' eix maquiavélich intent.
Y ab tota poca vergonya,
Van posá, en blanchs caractérs,
En mitj son negre pendó,
los lemas: «Dèu, Patria, Rey.»

ALÁ.

—¡Quins nens, mes grans que hi ha á In-
glaterra, deya una criatura—Miri mamá, mi-
ri: portan brusa vermella com jo, esclopet com
jo, son rossos com jo... y ja tenen patillas y
barba y tot....

Ja 'm sembla que sento un inglés al desper-
tarse á ca la ciuiat.

¡Quina terra es aquesta! Nos emborratxém
y per premiarnos nos duhen á ca la ciutat en
un carretó triunfal.

¡Espanya es la gran protectora de las mo-
nas!

Un que passava per la Plassa Nacional, ve-
yent á un inglés adormit sobre lo que havia
vomitat digué:

—Vet' aquí lo del refrá: —mam, caca y non.

—Aquests inglesos son los mateixos dimo-
nis deya un xicot que acostuma estar sempre
tronat. Son avaros com ells tot sols: deixan
per déu y volan cobrar per vint. Jo 'n tinch
una pila que no 'm permeten donar un pas.

—Miri si es vritat aixó de que sempre vo-
lan al doble de lo que se 'ls deixa, que 'm ju-
go qualsevol cosa que si vosté 's posa al da-
vant d' alguns d' aquells mariners, ne veurán
dos. Si fan aixó no sent vosté gaire maco, fi-
gúris que farán ab los quartos que 'n son
tant!...

Los carlins han cremat una pila d'estacions
del carril d' aquesta ciutat á Girona.

Los cristians son molt aficionats á fer las
estacions del via-cruis.

En cambi 'ls carlins son aficionadíssims á
desfer las estacions de la via férrea.

Los batallons navarros que en l' acció de
Pont la Reyna donaren la carga á la bayoneta
s' arremengaren las mànigas de la camisa.

Aquesta es una costum molt natural avants
de comensar algun treball.

Y 'l treball de qucdarse estesos de panxa
als núvols, no es pas un treball de tant poca
monta.

S' ha creat una medalla de bronze per con-
memorar l' heroica defensa de la Carraca.

Los cantoners que hi vajan á purgar las sè-
vas culpas, de segur que per molt temps seu-
tirán lo pés d' esta medalla.

Los cantoners de Cartagena están blindant
vagons per hostilizar á las forsas del govern,
que 'ls tenen sitiats.

La patria, respecte de aquesta familia té
motius d' exclamar:—¡N' hi ha un vagó!

CANTARELLAS.

Que á D. Blanca l' hi proba
diuhen molts l' alta montanya,
y 'ls mes fá temps que asseguran
qu' es fins blanca y columnaria. F.

Quant te veig sortir de casa
ab aquell vestit de puntas
tan estarrufat, esclamo:
—Apartéu las criaturas!.. V. DE LAS D.

Produheix en mi ta mirada
molt efecte, pero tant,
qu' es igual que si clavessis
un pegat sobre de un banch.

Al recordar los bons ratos
que ab tú vaig passar al ball,
penso noya... ¿sabs que penso?
que tal dia tará un any.

Que tingas la véu gastada
no 'u estranyo, nena, no,
perque ja sè que has cantat
mes que 'l gall de la passió. LL.

Molt hermosas son tas dents,
bonichs tos rissos.
¡Llástima que dents y bucles
sigan postissos!.. J. R.

Frente de casa es tancat
y no se jo ahont deuen ser
—¿Qué son liberals tal volta?
—Res d' aixó, xacolaters X. P.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas que segons son mérit
serán insertadas los ciudatans Mirapeix, Pagés de fora, Lo
bisbe, Un vilanoví de la Geltrú, Joan Rafec, Faliuhet, Ma-
rianet, L' Adeo de Figueras, Carnicer vilanoví, Pepeta Ma-
téu, Broquil, Un mestre d' aixá del Masnou, Titari de Fi-
gueras, Xarracatims, Baltusa, Pau Pallús, Dolores del Hostal,
Gestus, Ali Mahomet, Un noy de casa senyors republicá,
Pepet Cutillayre, Un cap de ví, Nino Nero, Un bolero, Vallés,
Picaportas, Selláche, Un cusí de la Mercé, Un Apun, Fulano
de tal, Cap-de-ruch, Xixinu, Un T. del hostal y Llescas.

Ciudadans Net del Avi, Net del Avi primer y antich y pri-
mer net del avi. Si no miran d' arreglarse vostés mateixos
las questions de usurpació de pendónim, no crech que las
arregli ningú: jo per la méva part m' inhibeixo del càrrech,
perque considero que tothom ho es de net del Avi.—Trompet
de Reus. La seva poesia té algunas caygadas.—Pepeta Ma-
téu. Vosté té la gracia també de copiar lo que 'ns envia.—
Xarracatims. Lo que 'ns remet es mes fret que l' hivern.—
Un Apun. Las xaradas bé: l' epigrama no vá.—Fulano de
tal. Lo que 'ns remet es extraordinariament insipit.—Boixom-
pifag. Sentim tenir que dirli que 'ls epitafis d' aquesta ve-
gada son molt fluixos.—Ximplet del cabas. L' epigrama seu
no fá per casa.—Caball escuat y Cuas. Tampoch hi fá lo que
'ns envia vosté.—Un Micaire. Y lo de vosté tampoch.—Isa-
bel de Mocabits. Y lo de vosté menos. Picaportas. Lo quen-
to es ja molt gastat: la xarada 'está bé.—Ismael. Si no fos
imitació de lo del número passat lo de vosté estaria bé.—
Noy xich. Un quento hi anirà; lo demás no.—Vilanoví de la
Geltrú. També lo de vosté es una imitació massa servil de
una poesia que 's publicá en lo passat número.—Joan Rafec.
Molta cosa de lo que 'ns remet es digne de ser insertada y s'
insertará.—Picaportas. Si 'ns recordém de la lletra tindém
en compte la seva advertencia.—Un noy de casa de senyors
republicá. Algo será lo que insertém.—Pau Pallús. Idem,
idem.—Faliuhet. Idem, idem.—Lo Bisbe. Idem, idem.—Pa-
gés de fora. Idem, idem.—Mirapeix. Idem, idem.—Vicari de
las dansas. Idem, idem.—F. Gior y Ll. Idem, idem.—Un
de la fé vermella. Encare que bastant ben versificat, lo seu
soneto no es tal soneto ni cosa que l' hi sembi.—Xino Pa-
trocini. No tinga tant d' orgull, que Fray Lluís de Leon diu
«estas torres que orgullo al aire fueron.»—L. R. La seva po-

tulancia 'ns fá lo mateix efecte que en pegat en un banch.—
Aquell de Girona. Home! Vosté té 'l medi de salvar l' Espa-
nya. Espliquis, per Déu, espliquis.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla
del número anterior.

SON CA-MI-SA Y MA-NAS-CAL
los tots de las dos xaradas,
y es PARAIGUAS sino m' erro
lo que diu l' endavinalla.

JOAN RAFEC.

Han endavinat totas tres solucions los ciuta-
dant Espina de pop, Un micaire, Un noy de ca-
sa de senyors republicá, Lo primer net del avi,
Un federal de Santa Coloma de Queralt, Boixom-
pifaix, Ali Mahomet, S. dels amichs dels Pobres,
Isabel de Mocabits, Un republicá templat, Papa-
natas, Un Roch Reusense, Xino Llagosta, Un
tronat de Tiana, Un tarrasench enamorat, Ges-
tus, Samalitroch, Miquel Pasarissas, Nignach, Un
sech prim, Un peix petit, Joanet Nasari, Un fa-
rolé, Net del Avi primer y antich, Dolores del
hostal, Nela, Xino Lateta, Un salidair del Circo,
Serafi de Premiá, L' avi vell, Rata Sampa, Ca-
saca, Carnicer Vilanoví, Los dinonistas de Tar-
ragona, Un parent de Deu, Margarideta Patlla-
rin de Figueras, Avi de 'n Ninus, La societat de
l' anxova de Girona, Pere Gillet, Barber, Net
del avi, L' adeo de Figueras, Pepet de Tarrago-
na, Marianet, Faliuhet. Un vilanoví de la Geltru,
Lo bisbe, Pau Pallús, Bellusa, F. Gior y Ll, Un
sumnia truytas, Un crach de San Martí, Iturri-
berrigorri, etc. etc. etc., Cap Cigrany Xarracati-
nus y Vicari de las dansas.

Ha endavinat las primera y segona una plan-
xa-llansols y la tercera no mes Lo Truco de
Igalada, Un cándido y un vagamando.

XARADA

I.

Xarada de set solucions.

(Ultima moda.)

Sentse ma primma lletra
y dos nota musical
lector, en eixa xarada
set solucions trobarás.

Lo primer tot es un membre
que serveix pera volar.

Lo segon es apellido
de intransigent diputat.

Lo tercer n' es un adverb
que casi, casi ja 'l sabs.

Es roba per fer camisas
y colls y punys lo mèu quart.

Lo mèu quint es nom de burla

Lo sext per iluminar
serveix, y es lo mèu seté
de pesseta nom vulgar.

Si ab tot lo que jo t' he dit
no has los tots endevinat,
diré que per las xaradas
no serveixes net y clar.

JOAN RAFEC.

II.

No tingas segona y prima
sobre tot en la conciencia;
guarda 't de un prima fatal
y sigas lo tot si ets nena.

PAPANATAS.

ENDAVINALLA.

Sens ser xocolata m' prenen,
y si acás me vols probar
probam un dia qu' estiguis
una mica costipat....

A la entrada de Teruel
de segú quem trobarás....
Encara no? Si un poch pensan
crech que la endavinarán.

PAU PALLÚS.

(Las solncions en lo próxim número.)

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.